

De més drets començarem.
De més drets començarem.
Les drets individuals són
imprescriptibles, legals,
inviolables i inalienables. ©
L'objectiu de la Llibertat béns
presta de garantir-la, es co-
metre atemptat contra ella. ©
La llibertat propia acaba allí
abans comença la llibertat
ajena. És lícit, donchs, si
individuo far tot lo que no
parjudiqui a un altre. ©
La resignació que predican
les religions no es més que
la fórmula del onyax ob
que 's preté perpetuar la in-
justícia social en lo món. ©
Les religions son caixas
d' ahorros que viuen de la
catifa d' admetre capitals en
la terra, assegurant pagar
avencuts interessos al sol.

PERIÒDICH POLÍTICH VERMELL

LA TRAMONTANA
defensa 's principis lli-
berals més avansats, sense
atenyants de cap mena. ©
La Tramontana es cati-
religiosa de totas las re-
ligions, porque totas son
iguament dolentes y de-
pressivas para la dignitat y
la inteligencia humana. ©
La Tramontana en política
defensa sempre al més ad-
vansat contra 'l més reaccio-
nari, y sosté la necessitat
d' una gran reforma social
que transformi 'l mode de
ser del productor, avuy
opressat al capitalismo. ©
La Tramontana no cati-
adhere a cap partit, servint
los intereses generals de la
llibertat como compromís
al preconcepto de castitat.

La salut del poble
es la suprema lley

La Tramontana es lo periòdic que 's publica en idioma catalá
més avansat en ideas polítichs, religioses y d' economia social.

Lo Treball es la
primera necessitat

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya, 1 pesseta trimestre.— Extranjer, 3
Las suscripciones se pagan por adelantado

ADMINISTRACIÓ: carrer de Ponent, 1, 1.ª: BARCELONA
Pels pagus s' admeten llibreries del Giro Móvil, lletres de fiell cobre
y sellos de 15 céntims. No s' admeten llibreries especials de periòdichs

PREUS DE VENTA
Número solt, 5 céntims.— Se comploten, 1 pt.
Surt d' illa puntualment cada divendres

ACTUALITATS

De la enveja a la escalfor
i un Paco al altre mirant,
a la olla ja 's va acostant
atret per sa bona olor.

LOS ERROS JUDICIALS

*****

Havém dit i repetit varias vegades que pera que una llei inspiri respecte, per justa que siga, precisa de tota precisió que tot ciutadà estiga a cubert de las transgressions que de la mateixa pogan ab impunitat cometre los encarregats d' aplicarla; i creyém en anteriors articles haver demostrat quan i quan deca que desitjar en aquest punt lo dret penal a Espanya, ó, millor dit, las costums criminalistas arreladas en nostra patria, que fan que la justícia legal resulti, en la práctica, més que l' amparo, l' espant de la gent de bé.

Mes si la prevaricació i l' soborn en materias judiciales porta ja pena senyalada en la llei pera evitar tals delictes, que dificilment los pot atrapar la penalitat establerta perque, cas d' existir, may se cometen ab la pública i notoria mala fe que determina la llei pera ser tinguts com a tals, en cambi queda sempre l' error judicial en tota aquella actes que no ha acertat la justícia historica, i que si bé reconeixem que baix lo punt de vista legal no 's pot acceptar la responsabilitat per qui comet l' error judicial, seria més que molt convenient establir la indemnizació en lo possible del dany que s' haja causat a tota persona ab un error judicial.

L' Estat, quan per medi de la administració de justícia que l' sosté condemna a un ciutadà a una pena pecuniaria que no pot satisfer, no li dispensa may la pena, sino que se li cobra subsidiariament ab-pena personal, privantlo de llibertat per tal ó qual temps en relació a la cantitat per la qual es insolvent, tarifantli per una cantitat donada cada dia de falta de llibertat.

Donchs, si altra no n' hi hagués, per aquesta sola rahó de que l' Estat aprecia en un tant diari la falta de llibertat del individu quan no pot satisfer una pena pecuniaria, també tindria de venir a satisfer un mateix tant diari quan per error dels encarregats d' administrar justícia s' hagués privat indegudament de la llibertat a un individu. La reciprocitat entre aquest dret y son natural deber no pot ser més lògica ni més justa. L' Estat se cobra ab perduda de la llibertat las penas pecuniarias que no poden ó no volen satisferse? Donchs aquest mateix Estat contrau la obligació d' abonar ab pecunia las penas de perduda de llibertat que ha imposat sense justícia.

Y d' aqui neix la idea de la indemnizació que, al l' individu've obligat a ella quan falta al Estat, per la recíproca tindria d' obligarse a aquest quan falta al individu.

Sols d' aquest modo, quan l' Estat se ressentís del modo injust que té de perseguir moltes vegades per las indemnizacions a que vingues obligat, sots d' aquest modo, repetim, se posaria més cordura en las insensates persecucions politicas encaminadas cas sempre no més que a satisfer concupiscencias d' absolut domini quan no satisfacció d' odis i vengansas personals, y no veuriam aquestes agafadas d' honrats treballadors pares de familia que no han comés més delictes, com tothom ja sab, que sapitar a millors condicions de vida i que tenen lo més perfectes dret, tant escrit com natural, y als qui se perseguixen ignominiosament tant sots pera adular a uns quans poderosos que ab sos privilegis determinan més mal al mon que 's dona vida que 's més abominables criminals a qui la mala organizació social ó una deplorable passió congenita ha lliensat al negre abim de la maldat.

Mes es inútil tot lo dit pera clamar avuy justícia al Estat. Perduda ja la fe en los ideals que lo sostenen, aixís polítics com religiosos y económicos, no impers en las lleys y més en sa aplicació altra cosa que un repugnant egoisme oportunista, y fent y desfent, reprimint ó concedint segons la propia por ó l' valor i forsa del enemich, se viu al dia, se procura acaparar pel insegur demá, y governs y classes dominants duran lo repugnant quadro de la injustícia regnant ab lo lluhent march d' una pretinguda civilizació y d' una llibertat que resultan un verader escarni de tan insapreciables ideas.

Per aixó 's errors judiciales, per no dirne cosa pitjor, están a la ordre del dia. Tots los processos entaulats pels petardos, célebres ja pera justificar persecucions, tot han resultat errors judiciales. Per aixó las agafadas al engrós y a ja menuda de treballadors per las ja ridiculas oaccions, resultan errors judiciales... quan no,

lo que encara es més sensible i ridicul, errors politicosos, ó millor dit, fruyt de malas manyas de qualsevol polissón.

Y no cal engargamellarse demanant remey a tal mal, perque aixís mateix com certas institucions politicas de constitucionals no més hi tenen la sílils en que 's trasmeten sa anulació per herencia, aixís mateix las institucions relligiosas y económicas actuals están en tal grau de lisis, que ja no hi poden valer inoculacions de llibertat ni cataplasmas de democracia, sino aplicarlas a ben morir unas y otras pera fer pas al nou regnat de las grans reivindicacions humanas que tenen de fer possible en lo mon l' imperi de la llibertat, de la igualtat y de la fraternitat.

Riudecols 6 Juny de 1892

Endiabat Director: En la pobla de Borjas del Camp, situat a uns quatre kilòmetres d' aquesta vila, lo dia 10 del corrent, va començar com es de costum lo majoral del barri a casa l' ruch-tort a fi d' indicarli la festa que teniam gust de celebrar los del barri en la Aduana-Illencsa. Al dirli l' majoral que l' seu gust era d' enular tres cops dins la Aduana-Illencsa y de fer bona memòria relacions, lo ruch-tort molt content d' aquestes pretenzions; mes, al dirli que dita festa tenia que pasturar en companyia de la música del mateix poble, ja 'm tens al ruch-tort més furient que no pinta el mateix i una gent que 'n diu dimonis, y que diu que n' hi ha tant, y moltament perque diu que 's misticis servilets pera llodr' als arxars y barrietas per l' tant.

D' aquí va venir que l' poble de las Borjas s' ho va emprendre ab tan gran entusiasme que va determinar fer la festa mística fora del local de la Aduana-Illencsa, en una llansa pública prop d' una taverna y sense interenció de cap corp, perent sublimant la memòria sense menjarli ni mengi y la gent se fruytí el dit puesto, abont ab molt gust se varen tocar ab la música del mateix poble los versos y tot lo demás del programa sense cap corp.

Lo ruch-tort el veure que la gent no anava a la Aduana-Illencsa com los altres dies, se va determinar a balzar un poch las veles y va enviar un retado al majoral dibentli que la esperava pera començar a menjar y l' majoral per tota contorn li va dir que ella ja hestavia començat y que menjés sol.

Aixó, senyor Director, doncs a comperdre que no 's necessitan disfresses pera celebrar actes de las ideas dels homes.

Y ja li dich jo que al l' arcebisbe d' aquesta província creu subordinat com aquest molt mal farà a vosté, pel motiu que avensat molt més que l' seu periódich la propaganda contra l' negoci-mistic que vosté tan acortadament combat y lo quejará sense feyna.

Son encarbonist company d' infern.

Un Escriuier.

Tarressa 7 Juny de 1892

Cruciat Director: Molt m' alegro que a vos y altres compeny os hagin tret de la garjola, abont ja no heuaur vingut de nou l' anarhi a habitar, tota vegada que no es ja lo primer cop y que mentres tinguesis quans governs, seguir que no sera l' últim. (Qui hi ferá l' Pàtria y l' Patria, com diuhan los castellans). Ja vindrá l' dia de las nostras reivindicacions y allavors ferán la pau d' un plegat.

Aquí a Tarressa ja sab vosté que es la terra que 's treballa la llana y que tot lo tant se 's agasta molta y sembla que així s' hauria d' acabar; donchs, no senyor, cada dia n' hi ha més en molt detall, com per exemple, en algun detall que jo sé y sab tot Tarressa de cert concejal electe y republica adelantat y que va anar a la prosa del Cortes a lluhir la seva poca cara y l' molt pel que hi du. N' hi ha molts de republicans, ó que 's lo menes se 's diuhan, y que van a las profesions. Un federalista dels que més he cridat contra 's cleri-ruchs també aná a portar un cleri a la profesia, no més perque a casa del pensionista (d' amarga memoria) li donguen telas per vestir.

Los polities d' aquesta localitat han acordat donar dos rals cada setmana per ajudar a sos compenyos de Barcelona declarats en huelga, sentint molt que la cuota no pogui ésser més grossa com fore lo seu desitj, pero que impedisca la seva precaria situació y lo venir rebentats de tant temps.

Salus y pelax li desitja lo seu company.

M. P. A.

Casá de la Selva 8 Juny de 1892.

Socarrimat, ex-angarjol y fiscalist Director: Abir diumentingueren la gran dita, los que la vngueren, d' air missa de companya, no en mitj d' un bouch, no; la digueren al centre de la població, a la plaça de la Goma, la més gran d' eixa localitat, omplentse de gomá-gom de gent, pero de personas no cruch n' hi hagués moltes, perque tots persons de mica de sentit anti-clerichuc havia d' abstenir d' una cosa tal, pero com aquí tot s' agafa per la cua, res d' extrany d' haverhi tanta badalocha.

No sé també qué 's diu de certas gerrotadas clavadas a la esquena d' un jove al frente d' un casino y un altre que 's atreuen lo fiant a la preta contrarietats carres y sortines ben malpausat, tinguent d' estar algunas setmanas sense treballar. Ara... no sé qui 'n hi la culpa.

Un que no cau en Dev

Sent Celoni 9 Juny de 1892.

Molt Sr. meu: Lo rector d' aquesta vila no 's preu. Quan ell surt a donar 'l veu en busca d' alguna víctima ab la camisa fora de les calças, ni Cristo l' guanya un mestría de fe, puig es tanta la creolació que 's deu tenir que no pot sufrir, al passar el cantant la gori-gori pel carrer, que algú no 'l tragui la gorra (com si passés una gran cosa) Tant es així, que dimercas passat intiní a una persona que se la llevés, y com lo deixá per lo que es fentse l' mateix cas que si sentís bromar un cas, s' enfurisma l' home, diu que 's deu tenir, lo hi pregués a l' conxelxan y li constataran que no (que 'm crech que 's rifarían). Llavors, més alerat que un carri quan 's sequeja, diuhan que murmuré—D' aquí endavant quan surrod portaré una pareja de guardies-civils justials. Y que s' ha crugit aqueta sempre que ab la guardia-civil farà més por? S' equivocis, que tothom se n' hi riria.

Prou per avuy y fins que hi torni se repetis com sempre amich y a.

RATOLÉ ALAT

MORAL

(A' MORAL, como te han ya sepa)

Es la moral una cosa que fa perdre lo megi si un a detallaré una aviat a corral... hasta allí. Cada qual s' hauria de la interpreta y la significa... la moral per un trosset, la fe sempre que no existe; per capella quan predica estan los de la religió; pel govern que 's mortifica es pugner menjar ferro. Lo potrer una cosa creyem que es un mito la moral... més callém que 's escolta lo fiscal.

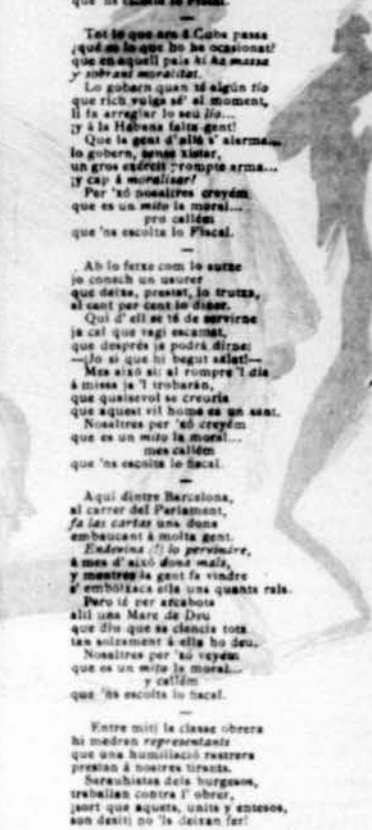
Un burgés present per criada a una missata ignocent, com la noya es recatada lo seductor present. Li arria al moment una quanta llansa pare podria enganys, fine que, cándida, en sos braços la pobre hi cau de pla-a-pla. Un cop sense honra la troba la despedet lo senyor... y es una víctima nova de la vil prostitució! Nosaltres per 'm abstem que es un mito la moral... y callém que 's escolta lo fiscal.

Tot lo que ara a Catalunya (que no ho heu de les ocupacions) que en aquest país hi ha missa y sobran moralitat. Lo govern quan té algún riu que rich vulga al moment, li fa arregar lo seu... y a la Habana fa arregar lo seu. Que la gent d' allá s' alarmen, lo govern, sense xistiar, un gros exercití rompe arma... y cap a moralisar! Per 'm nosaltres creyem que es un mito la moral... pro callém que 's escolta lo fiscal.

Ab lo ferre com lo autze jo conch un auorer que detax, prestat, lo trottas, al cent per cent lo disse. Qui d' ell se té de surtirre ja cal que vagi encarnat, que després si podrá dirre: —Jo sé qui hi bogut saltat!— Mes aixó sí el rompre l' dia a missa ja l' trobarán, que quinesvol se creuria que aquest vil home es un sant. Nosaltres per 'm creyem que es un mito la moral... més callém que 's escolta lo fiscal.

Aquí dintre Barcelona, al carrer del Parlament, fa las cartas una de quans embusant a molta gent. Endevina (i) lo pervenire, a més d' aixó dona mala, y mentres la gent fa vindre l' embolbaca ella una quanta rals. Però si per arribats allí una Mare de Dou que diu que se ciencia tota tan solament a ella ho deu. Nosaltres per 'm veyem que es un mito la moral... y callém que 's escolta lo fiscal.

Entre mitj li classe obrera hi medran representants que una humillació resterra prestan a nostras trents. Sarcobistes dels burgueses, treballan contra obrers, jort que aquets, units y entesos, son deixit no li deixan fer!

Aquesta signa saparadora
 a un que los hi canta clar
 traydorem, furiosos,
 han tractat d'assasinar.
 Nosaltres per 'si creyem
 que es un mofa la moral...
 mes callim
 que 'ns escolta lo fiscal.

Dances si tant inmundicia
 intesa, per nostre mal,
 veu algu entre eix bruticia
 aixó que se 'n diu moral?
 Si es moral lo seduhir
 a una nitada licenciosa,
 y sola als farsants servir
 y l'enganyar a la gent...
 ¿potés es immoral tal volta
 que descubrim la maldat?
 ¿premer diga un poca-volta
 que a la moral hom fainem?
 Y si per cas ofendem
 ab tot aixó a la moral...
 ¿no callim
 ni que escote lo fiscal?

CANÇÓ SARRÀ.

Lo passat diumenje tingué lloch en lo Teatro del Circo l'anunciat concert a benefici dels presos pels aconteixements del Maig, en lo qual, a pesar de ser la concurrència bastant numerosa, no arriba a lo que s'esperava, efecte sens dubte de no haverse donat color al acte ab cap discurs ni treball literari que haurian animat la festa, a la que faltaren molts caracterissats elements anarquistas.

Lo resultat fou un benefici líquid de 109 pesetas pels presos que cada dia van entrant y sortint de la presó.

De tan ridículas que ja van posantse lo que la autoritat ne diu coaccions, ja degeneraria en bufo si no fos la indignitat de que a sa sombra s'empresona sens to ni so a dignes obrers.

Los paletas están resistint una huelga geganina y han conseguit ja las vuyt horas de la gran majoria dels burguesos, faltant no més los més explotadors y empedernits, que no cal dir son los més grossos.

Y necessitant fondos pera resistir acuden a la solidaritat obrera, que may s'onga si qui esta llyuant pera millorar son treball, per lo qual desapareixen, entre altres punts, anaren alguns huelguistas a la porta de la Marítima, de la Barceloneta, a la hora de piagar, demanant solidaritat a sos companys de treball.

Donchs succehi que tenian ja prop de trenta pesetas recullidas, quan de sobte s'presentá allí la policia y molts pudo y agafaren als individuos que demanavan solidaritat... per qué dirian?... donchs per coaccions, aixis ho diu lo subellit Brusi, que en lo mateix solet en que 'n donas noticia parla d'unas tenebrosas asociaciones internacionals secretas ¡oh! ¡Brrr! y d'una talonaris vermells que a la quenta son capassos d'incendiar miñ Barcelona si se 'n tira un bocí a la claveguera.

Ha entrat acás a ser de la pudo lo Brusi, que veig que procura prestar tan eminentes serveys a las autoristats y als esquitxos de policia que aixis atropellan treballadors so prestat de coaccions.

Si acás, que se li dongui la creu secreta del mérit de Sant Burgés.

Y ja que está tan enterat lo Brusi, ¿no 'n podria dir abont han anat a parar las pesetas que ja tenian recullidas los individuos huelguistas?

D'ells ja se sab que son a la presó; pero d'ellas ningú 'n té noticia. ¿Sera quèstió de cantar, com en La Cancion de la Lola:

Una obrera y unas pesetas
 la pudo se les fiero...
 Con obrera han parecido
 pero las pesetas no?

Lo dijous de la setmana passada comensá la vista en judici oral de la causa que 'l rector y la majordona de Fullea segueixen contra nostre Director, vista que altra vegada 's tingué de suspendre per enfermetat de la majordona, que sembla pateix d'una pulmonia baixa, y per no haver comparegut tampoch sa mare a declarar.

Quan continú la vista d'aquesta causa ja n' enterarém a nostres lectors, perque la cosa nos sembla que donará joch.

La justicia histórica y en especial lo jutjat ídem ha convertit la presó en una sinia d' enés dels aconteixements de Maig.

Los obrers fan de católics, y está clar, tant com ne sorten per l' un constat tant n' entran per l' altre, perque tant lo de las coaccions com los petardos ja no son més que telas judiciales pera cassar succeits que 's portan a la gabiá del carrer d' Amalia pera entretenim y distracció de burguesos empedernits.

Rodi la bola.

Los conservadors y 'ls fusionistas ja no es solen en las Cortes y ab la parola abont se disputan lo possehimen de la gasofa gubernamental, sino que 'ls respectus caciquismes se mostran més contundents y persuasivos en la manera d' arreglar sos negocis.

A Lillo los conservadors han assassinat a un nebot del ex-ministre de la fusió Sr. González, y a Málaga 'ls fusionistas, per no ser menos, han escabotat a tot un cunyat del actual ministre Sr. Silvela.

Aquestos exemples no deixan de ser edificants, y sols falta que aquestos assassins quedin sens castich, perque cada partit protegeix als seus respectius assassins al ser poder.

Y podrá dir lo noble anti-monárquich: —La llástima es que s' escampin a més enllá dels partits dominants aquestas partidas.

Un altre error judicial, ó abús d' autoritat, ó *marra magnum legal* ó digali 'l que vulguis, está passant ab alguns individus que componen la Comissió Administrativa ó Junta del Centre Obrer del carrer de Sant Olguer, conegut per Centre Anarquista.

Es lo cas que havent passat més de la vint dies que marca 'l párrafo darrer del articulo 18 de la Lley d' asociació per lo cas de que lo autoritat gubernativa tanquas una Asociación y no conbrim l' acte lo judicial, per tornar a funcionar, acudí un individuo un representació para enterar d' aquest assumpto al jutjat especial en sentent escrit formulat per literat, contestantli que firmés: aquell escrit tota la Comissió ó Junta que formulés tal pretensió. Aixis se feu, aconsellats pel mateix jutjat, y 's presentá l' escrit. Lo resultat fou rebre al dia següent una citació judicial cada un d' aquells individuos per las 6 de la tarde, y quan anaren allí creguts de tornar ab la bona noticia de poder tornar a obrir lo Centre, se trobaren ab auto de presó y processaments, y foren desseguida portats a la garjola.

Ara be; ¿de que se 's acusa? ¿per qué se 'l processa? per associació ilícita.

Y diu 'l articulo 198 del Códich Penal:

Art. 198. Se reputan asociaciones ilícitas:
 1.ª Las que por su objeto ó circunstancias sean contrarias a la moral pública.
 2.ª Las que tengan por objeto cometer alguno de los delitos penados en este Código.

De modo que fora d' aquestos dos casos, no hi ha, no hi pot haver associació ilícita.

Y preguntan assombrats los detinguts:

—D' abont dimonis ha pogut deduir lo jutjat ni trobar lo més petit índici de que en nostre Centre se pugá faltar a la moral, com si fos un Gavilan, Taller Ambut, Baidafa, Chiape y tants altres de burguesos que may los ha fet tancar ni ha perseguit la autoritat, ó de qué será que s' haja pogut ni pensar que nostre Centre pogués tindre per objecte la comissió de delictes penats per la lley?

Y nosaltres responem:

—¡Ay infelissos! ¿Qué poch entenés de las profunditats en que de vegades té de descendir la justicia pera cumplir sa misió? Consoluevos ab que se os ha senyalat fianca de qualsevol mena pera sortir, lo qual no es poch en aquestos temps de coaccions que correm, y pensáu que aixis que trobéu fiador podréu sortir de la garjola, y bon profit.

Y si mentres sou a la casa gran os aborriu y no sabéu en qué matar lo temps ¡ay, matar lo no, que se os podria obrir un nou procés!, donchs si os aborriu y voléu fer coaccions al temps, anéu cantant:

—Ab rabó ó sense rabó
 veig 'l pobre a la presó;
 —¿Quán lo pobre 'n sortirá?
 —¿Quán lo guberna 'n dirá.

Llegixo en un periódico de noticias de Madrid, referente al ministeri:

Terminado este consello oprimen misa los ministros y desquie almuerzo.

Y encara hi haurá qui no vegi los inmensissims serveys que están prestant al país los conservadors?

Lo que está passant en lo Senat ab la discussió de la lley del descans dominical es ja escandalós.

Los bisbes volen fer d' ells un arma católica contra tothom que no pensi com ells, y 'l guberna y 'ls senadors, de concessió en concessió als mitrats, arriban fins al extrem de que aquella lley no més agrada a n' ells.

No n' hi ha prou de la barbaritat d' establir penes per qui vulga treballar en diumenje, que ara fins s' obliga a fer festa forosa a tot habitant d' Espanya, encara que no siga católich.

Los instants inquisitorials del clero y de la gent conservadora no deixan may de mostrarse.

Ab tot y que aquesta vegada no haurán lo grat res en son profit per lo impracticable que resultarà la tal lley.

La sinia judicial ja presó, ha donat lo següent moviment onta en los darrers vuyt dies:

Católics petardats: Dels dotze amarrats a la sinia n' han sortit deu.—Entrada cap.

Católics coaccionistas: Entrada de varias remesas en lo carro benemerita, procedents de la gran fabrica La Padó alguns de can Guitierrez.—Sortida d' un cap-mas de rintian.—Queda encara una més que regular existència en sinia de vuyt manyans y varios paletas que están en tractes de sortir.

Católics ilícits: Ó com si diguéssim esquerdes.—Entrada de cinch Oligueros.—Sortida, tres.—Quedan dos d' existència en sinia. Se continuará.

Un diputat ha tingut l' entretenim de contar lo que s' adreua als mestres d' escola de tota Espanya, y li han resultat la friolera de vuyt millores de pesetas.

Aixó es que l' Estat vol fer guanyar als mestres la gloria del cel, y després de la penitencia de la gens, vol que 'l resulti be alló del parente nostre, Perdonamos las nostras culpas aixis com nosaltres perdonam a nostres deadors.

Però no hi ha que espantalar. Pensáu que 'l clero cobra ab tota puntualitat.

Y també ensenya y vol fer de mestre tant com pot.

Alguns manyans mecánichs tractan de constituir una societat de resistència, sense montopios ni socis honoraris, al objecte de posarse en condicions de fer frente als seus explotadors. Quants hi vulguin pertencixer no han de fer més que pendres la molestia de passar pel seu local, Assíto, 68, 1.ª, tots los dijous y dissabtes, de 9 a 10 de la nit, abont s' atmeten socis. Endavant y fora.

Lo Sr. Cánovas, en lo Senat, ha declarat que reconeix y accepta la infalibilitat papal.

Vamos, que ja li ha dit a Lleó XIII: —Adeu, colega.

Los dos individuos destingut devant de la Marítima ab vintiohu pelats y pretingudas coaccions segons lo Brusi, nos han constat que pera fer ja capta demanaren abans permis, que obtingueren tant de un dels principals de la Marítima com d' un polissón d' uniforme, que sempre son més persones que 'ls de la pudo, a pesar de lo qual foren destingut y continúan a la presó, abont los havém vist lo dimecra a la tarde.

¿Fins a quan abusarás, Catilina, de la paciència nostra? que diu lo llisti.

Després de molta observació, varios periódichs han debutat que l' actual ministre de la Guerra té tals aficions francesas, que més que lo traje de militar li escarria millor lo de francisca, pahú, descal, de la trapa, etc., etc.

Y be, qué? Deu es just, y aixó serà en compensació de que a molts frares, per sas aficions guerreras, los escarria millor, molt millor, lo vestit de sorge y un trabuch que no pas las falduillas y 'ls rossaris que ara treginan.

Y váyate lo uno por lo otro.

